

1. kapitola

VETA, KTOROU SA VŠETKO ZAČALO

2. novembra, piatok

19.17

NECH IDE DANIEL K. DO RITI!

A ja som sa celý deň tešila na naše tretie rande!

Podme však pekne po poriadku. Posledná hodina v škole bola nekonečná. Čas som si ako vždy krátila písaním básničky, a keď konečne zazvonilo, vyrazili sme s Bibi do jedinej čajovne v meste, kde si objednala vodnú fajku a ja svoj obľúbený čaj matcha. Chalan s dredmi a pírsingom v obočí nám doniesol objednávku, práve keď sme rozoberali, čo si oblečiem na rande. Pri každom Bibinom potiahnutí voda vo fajke upokojujúco zabublala.

„Chcem si obliecť niečo, čo mu jasne naznačí, že som pripravená na prvú pusu.“

„To znie ako vážne rozhodnutie,“ vyhlásila Bibi so serióznym výrazom. „Jazýčkovú?“

Oprela som sa o vankúš za chrbtom. „Záleží na tom?“

„Jasné. Čierny rolák a džínsy alebo krátka sukňa s vysokými čižmami?“

„Beriem sukňu.“

„Takže jazýčkovú,“ prikývla.

Aj ja som prikývla a v bruchu som zacítila zvláštne chvenie. Možno konečne narazím na *citrónové pery* – tie nebezpečne chutné, osviežujúce a výbušné pery, z ktorých sa človeku podlomí

kolená a pripravila ho o všetky logické myšlienky. Dano mal na to všetky predpoklady: dobre vyzeral, na oboch predošliých rande sme sa super bavili a navyše – ten jeho nový účes.

Kto mohol tušiť, že je taký *hajzel*?

Začali sme vymýšľať, ako si upravím vlasy, keď bublanie zrazu stíchlo a Bibi stírpla s pohľadom upretým na niečo za mojím chrbtom. „Sára, pozri!“

Chvíľu som na ňu nechápavo zízala, no keď som začala pomaly otáčať hlavu, Bibi zbledla a zasyčala: „Vlastne nie, nehýb sa! Neopováž sa tam pozrieť, jasné? Ten idiot!“

Vtedy som to už nevydržala a obzrela som sa.

Pri pulte s čajmi stál Dano a jeho pery sa práve odliepali od našej spolužiačky Diany. Akosi sa k skúmaniu, či má Dano *citrónové* pery, dostala skôr než ja. Držali sa za ruky, Dia sa zasmiala na niečom, čo jej povedal, a ukazoval pritom na partiu vysmiatych deciek vedľa nás.

Hneď ako mi došlo, na čo sa pozerám, tresla som pohárom s mätchou o stôl, schmatla školskú tašku a zrevala na Bibi: „Ideme!“

Decká razom stíchli a napäto sledovali, čo sa bude diať.

Kým som sa blížila k tým dvom, uvedomila som si, čo musím spraviť.

Poklepala som Dana po pleci, a ani som nestihla vychutnať jeho prekvapený pohľad, už som sa prisala na jeho pery. Partia na susednom gauči ma odmenila piskotom a hlasnými pokrikmi.

Okej, čakala som, že ma odstrčí a začne sa ospravedlňovať. Alebo vyhovárať. Alebo mi vysvetlí, prečo sa bozkáva s Diou, keď spolu posledné dva týždne randíme. Na to, že Dano prevezme iniciatívu a tú jazýčkovú si dnes fakt dáme, som pripravená nebola.

„Mali by sme vypadnúť,“ potiahla ma Bibi za sveter. Rýchlo zaplatila a vytiahla ma z čajovne na čerstvý vzduch. Dano sa spokojne usmieval s rukami vo vreckách, zatiaľ čo Diana vyzerala, akoby sa mala každú chvíľu rozplakať.

„Dopekla! Ako to, že som na to neprišla?“ rozčuľovala sa Bibi.

„Len dýchaj,“ utešovala som ju.

„Nikdy by som vás nedala dokopy, keby som to čo i len tušila!“ Zatínala päste. Očividne bola šokovanejšia ako ja. Považuje sa totiž za magnet na sukničkárov a to, že s ním ešte nerandila ona, nedávalo v jej svete zmysel.

Ja som sa však cítila zvláštne vyrovnané (hoci teraz by som ho najradšej zabila).

„Ja viem, Bibi. Ale aspoň nemá citrónové pery.“ Mávla som rukou a vykročila k autobusovej stanici.

Aj keď bozkávať sa vie, to musím uznať.

5. novembra, pondelok

12.22

No to ma podrž!

Zdá sa, že o piatkovom incidente už vie celá škola. Svojím nepremysleným činom som spustila celkom zaujímavú lavínu udalostí:

1. Diana ma nenávidí.
2. Nieкто mi na skrinku v školských šatniach napísal *KRAVA*.
3. S Danom sa dnes rozišla ešte jedna druháčka.
4. A pred desiatimi minútami sa pri mne zastavil a akoby nič sa ma opýtal, či naše tretie rande stále platí.

Celkom som zabudla, ako dobre s novým účesom vyzerá. Mari sa mi, že som prikývla. V piatok máme naplánované to tretie rande.

Je možné, že niektorí z nás sa narodili bez pudu sebazáchovy?

Lebo mne celkom určite chýba.

2. kapitola

POSTTRAUMATICKÝ ŠOK

Sára zaklapla modrý zápisník, do ktorého si neustále čosi zapisovala, a rozhliadla sa po svojej novej, ešte nezariadenej izbe. Posledné dva týždne ubehli až zúfalo rýchlo. Prvý víkend po tej príšernej správe všetko popierala, potom sa na mamu hnevala a vyjednávala s ňou, hoci tušila, že mama svoje rozhodnutie nezmení. Posledných pár dní už len preležala v posteli a napchávala sa čokoládou. Očividne prechádzala klasickými fázami smútenia po traumatickom šoku a stále zostávala posledná – fáza zmierenia.

Pochybovala, že do tej niekedy dospeje.

S povzdychom prešla do kúpeľne, predierajúc sa pomedzi kartónové škatule, ktoré zatiaľ nestihli vybalíť. Dorazili iba včera. Kým si umývala zuby, vo dverách kúpeľne sa zjavila mama v elegantnej saténovej blúzke.

„Pripravená?“

„Nie,“ zamrmlala Sára. Nebola. Rýchlym pohľadom do zrkadla si skontrolovala ofinu – odstávala, akoby chcela utiecť. Tak to boli dve.

Prvý deň v novej škole? Už to znelo desivo. Ale rok pred maturou? Čistý horor.

Mama ju odviezla až pred nové gymnázium.

„Nezabudni najprv zájsť za riaditeľkou,“ pripomenula najmenej desiaty raz, znova sa povzbudivo usmiala a potom ju nechala stáť na chodníku.

Budova pred ňou si ani nedala námahu zapôsobiť – štyri poschodia, nudná fasáda, na prízemí jedno prasknuté okno. Pár sekúnd

naozaj zvažovala útek, no napokon pomaly vykročila k bráne, z ktorej sa odlupovala farba. Aspoň vnútri škola vyzerala prívetivejšie. Vo vestibule minula niekoľko paliem vo veľkých črepníkoch a podľa inštrukcií vrátnika sa po krátkom blúdení ocitla v administratívnej časti na treťom poschodí, kde školský ruch zanikal v diaľke. Zhlboka sa nadýchla a zaklopala na dvere riaditeľne.

Ženský hlas ju pozval dnu.

21. novembra, streda

9.25, školské záchody

Prekliala ma nejaká stará bosorka?

Najprv Dano, potom to hlúpe sťahovanie a teraz ešte aj *toto*?!

Práve idem od riaditeľky a akosi vysvitlo, že ma zaradili do triedy pre nadaných študentov. *Mňa*. Na odporúčanie mojej bývalej triednej.

„Vraj máte talent na písanie poézie. Je to pravda?“ Nová riaditeľka sa na mňa pozrela ponad okuliare s tenkým zlatým rámom.

Na chvíľu nastalo hrobové ticho.

„Neviem, či by som to nazvala poéziou, sú to iba také básničky.“ Nervózne som sa zasmiala.

„Výborne!“ Zjavne to ako vstupenka stačilo. Oči jej zažiarili, akoby pred ňou sedela Sylvia Plath v mikine. „Triedy pre nadaných študentov majú v rozvrhu dve hodiny týždenne navyše na rozvíjanie talentov. Budete zaradená do tretej C. Máte so sebou vysvedčenia?“

Podala som jej ich so žalúdkom stiahnutým ako uzol a po tom, čo ich zdĺhavo študovala, zavolała hospodárku, aby som si s ňou vyzdvihla učebnice. „Vyučovanie sa vám začína od ďalšej hodiny, slečna Schummanová. Verím, že sa vám tu bude páčiť,“ dodala na záver a pohybom ruky naznačila, že môžem ísť.

Jasné! Predstierať, že rozumiem poézii a píšem *skutočné* básne, nebude pre takú mizernú klamárku, ako som ja, žiaden problém.

Ako dlho asi potrvá, kým ma niekto prekukne?

Sára vybehla z dievčenských záchodov, zatiaľ čo si cez plecيا prevesila batoh s učebnicami. Podľa toho, ako sa jej popruhy zarýli do kože, vyfasovala prinajmenšom polovicu školského skladu. Pohla sa k schodisku, ktoré naľavo od nej klesalo v hranatej špirále až na prízemie, no vzápätí zastala. Netušila, kam ďalej.

„Ahoj,“ zamávala na dievča v krátkej sukni a sivom kašmírovom svetri, čo sa opieralo o zábradlie o poschodie nižšie. Nereagovalo. „Haló? Nevieš mi poradiť, kde nájdem rozvrh pre tretiakov?“
Okrem riaditeľne. Tam sa neplánujem vrátiť.

Dievča prudko trhlo hlavou nahor. „Rozprávaš sa so mnou?“

„Hej. Ale ak nemáš čas... nechcem otravovať.“ Zišla o niekoľko schodov nižšie, pričom baba z nej ani na sekundu nespúšťala doširoka otvorené oči. Boli tak intenzívne modré, až to vyrážalo dych. A určite ich už niekde videla.

„Mám čas!“ vyhrkla. „Len si ma prekvapila. Nečakala som, že osloviš mňa.“

Sára pohľadom preletela po ľudoprázdnom schodisku. Stále prebiehalo vyučko. Koho *iného* mala osloviť?

„Nepoznáme sa?“ prižmúrila oči.

Babe sa na tvári mihol letný úsmev. „Nemyslím si. Teba by som si *rozhodne* pamätala.“ Pohľad uprela na Sárinu strapatú ofinu a kútiky jej vyleteli ešte vyššie, no úsmev rýchlo zmizol a Sára neušlo, ako zo zábradlia zložila roztrasené ruky. „Takže si tu nová? Inak, ja som Ema. Kam ťa zaradili?“

„Do tretej C. Ja som Sára. A hej, práve sme sa prísťahovali,“ odvetila, ale jej slová zanikli v Eminom nadšenom zväzknutí, ktoré musel počuť aj školník na vrátnici. *Fantázia*. Ocitla sa v škole talentovaných maniakov. Možno tu aj chémiu vyučujú spievaním árií.

„Aj ja som v céčke!“ vyskočila Ema natešene. „Na čo máš teda talent?“

Doriti! A je to tu.